

ním, že skutková podstata inkriminovaného zločinu není tu naplněna po stránce subjektivní. Podle rozsudkových zjištění vykonal stěžovatel soulož na N. v době, kdy byla v bezvědomí a stěžovatel byl si v době soulože vědom tohoto jejího stavu.

K vývodům stížnosti, že skutková podstata zločinu podle § 127 tr. z. je tu vyloučena proto, že se N. dostala do zmíněného stavu nikoli bez přičinění stěžovatelova, nýbrž právě jeho jednáním, které však nebylo násilné, jak předpokládá sám rozsudek, ze kteréhožto důvodu nemůže prý býti jeho čin podřaděn ani ustanovení § 125 tr. z., stačí podotknouti, že i kdyby se vycházelo z předpokladu, že N. byla uvedena ve stav bezvědomí jednáním obžalovaného, nevykazujícím známky násilí ve smyslu § 125 tr. z., i pak soulož stěžovatelova na ní ve stavu jejího bezvědomí vykonaná u vědomí tohoto jejího stavu v době soulože, naplňuje skutkovou podstatu zločinu podle § 127 tr. z.; neboť slova této stati zákona »bez přičinění pachatelova« znamenají jen protiklad k činnosti uvedené v § 125 tr. z., to jest ke skutečně vykonanému násilí nebo lstivému omámení smyslů, jakožto prostředku použitému za tím účelem, aby osoba ženská učiněna byla neschopnou klásti pachateli odpor, ale nevylučují použitelnost § 127 tr. z. na toho, kdo přivodil u osoby ženské stav bezbrannosti nebo bezvědomí, v němž pak s ní podnikl mimomanželskou soulož, činností, která nevycházela z úmyslu zločinného nebo aspoň z úmyslu zneužití stavu toho k provedení mimomanželské soulože (srovnej Herbst, vyd. 7, str. 283, Finger II, str. 748, Lammasch-Rittler, str. 367). Bylo proto zmateční stížnost podle 2. odst. § 5 zák. čís. 3/1878 ř. z. ve znění zákona čís. 56/1935 Sb. z. a n. zamítnouti.

Čís. 6064.

Zločin křivého svědectví podle § 199, písm. a) tr. zák. vyžaduje po stránce subjektivní úmysl vypověděti vědomě nepravdu, to jest vypověděti něco, co pachatel subjektivně nepokládá za pravdu. Nestačí nedbalost co do onoho vědomí.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1937, Zm II 217/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem křivé přísahy ve smyslu §§ 197, 199, písm. a) tr. z., zrušil rozsudek v odsuzující části jak ve výroku o vině, tak ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisících a podle § 259, čís. 2 tr. ř. zprostil obžalovaného obžaloby vznesené na něho pro zločin křivé přísahy podle §§ 197 a 199, písm. a) tr. z.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaného je důvodná již pokud vytýká rozsudku právní omyl (§ 281, č. 9 a) tr. ř.) v pojetí případu.

Ke zločinu podle spadajícího sem případu § 199, písm. a) tr. z. vyhledává se zlý úmysl, a to úmysl vypovědět, o čem obžalovaný v době výpovědi věděl, že není pravda, pojatá ovšem subjektivně, tedy vypovědět, o čem obžalovaný věděl, že není tím, co on v té době za pravdu pokládal. Zločin ten nemůže tudíž býti in subjecto zřízen pouhou culpou, nedbalostí zejména v otázce zmíněného vědomí.

Rozsudek však přičítá obžalovanému jeho přísežnou výpověď, že scházející zabavené svršky byly prodány ve veřejných dražbách provedených v roce 1930 u firmy K. a spol., za zločin podle uvedené stati zákona na tom podkladě, že obžalovaný, skládaje výpověď, jen se domníval, že tomu tak bylo, že však to nevěděl jistě, že uvedené předměty (scil. v roce 1930) byly prodány.

Při tom rozsudek sám skutečnost, že obžalovaný s určitostí odpřisáhl, že předměty, o něž jde, byly v exekučních dražbách prodány, ač se jen domníval, že tomu tak bylo, pokládá za doklad lehkomyšlnosti a ledabylosti obžalovaného při vyjevovací přísaze, kterou obžalovaný jen na rychlo odbyl, nedbaje, zda udává pravdu či nepravdu.

Jestliže pak rozsudek hned v bezprostřední souvislosti s tímto výrokem dochází k závěru, že obžalovaný udal vědomě nesprávně, že svršky byly prodány v roce 1930, a pokládá-li v konečném posouzení případu, aniž už v té příčině byl uvedl další okolnosti skutkové, týkající se vědomí a úmyslu obžalovaného, tudíž na tomtéž podkladě, za prokázáno, že obžalovaný úmyslně křivě vypověděl, potvrdiv to, co jistě nevěděl a čím si nebyl jist, proti svému lepšímu přesvědčení, jako by to věděl z vlastního poznání, — je zřejmo, že tu rozsudek jednak právně omylně klade stav nejistoty v mysli vypovídajícího, stav pouhého domnívání se, že se věc měla tak, jak ji líčí, zároveň tudíž stav nepřesvědčenosti o tom, že se věc měla vpravdě jinak, na roveň vědomí vypovídajícího, že věc se má vpravdě jinak, nežli on vypovídá, jednak že rozsudek dochází tu ke svému závěru na zlý úmysl obžalovaného na podkladě takových předpokladů o způsobu, jímž si obžalovaný počínal, skládaje vyjevovací přísahu, jež by dovolovaly bezvadný závěr pouze na nedbalost obžalovaného, nikoli na jeho vědomí o křivosti výpovědi a na úmysl jeho vypovědět nepravdu.

Skutečnosti rozsudkem zjištěné dovolují závěr toliko na nedbalost při skládání vyjevovací přísahy, což, jak nahoře bylo dovozeno, k naplnění skutkové podstaty zločinu podle §§ 197, 199, písm. a) tr. z. po stránce subjektivní nestačí. Výrok ten je tudíž zmatečný podle § 281, č. 9, písm. a) tr. ř., když jiná stať zákona trestního v počet nepřichází. Zmateční stížnosti bylo tudíž vyhověti a uznati právem, jak uvedeno.